



## RESSÒ DE LA PARAULA

AMOR I MORT (I):

# La mort enemiga de l'amor

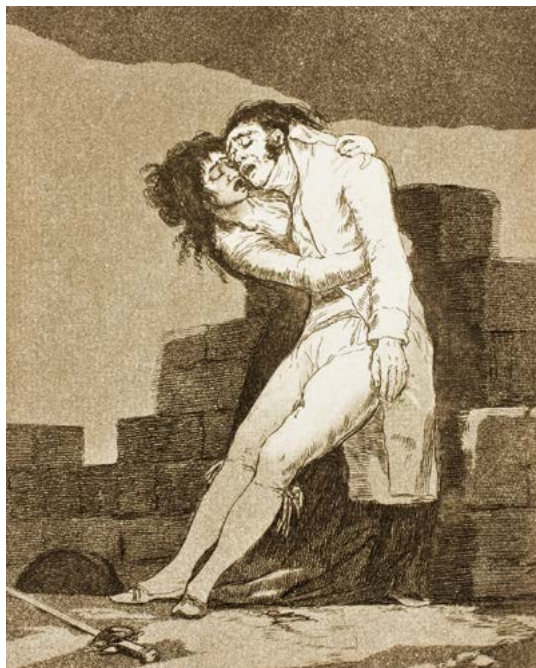


És una benedicció que la litúrgia ens recordi cada any la mort pròpia i aliena. Gràcies a aquest record els creients no vivim en la ignorància, l'engany i el sense sentit: la nostra fe compta amb la realitat, tal com es dona, i la mort és el fet més cert i inqüestionable de la nostra existència. Ja la vida ens acosta constantment a la realitat de la mort. Cadascú sabrà com la viu. Els cristians arribem a celebrar-la.

Una celebració que té sentit sols si hem arribat a viure la relació misteriosa que hi ha entre la mort i l'amor. És realment curiosa la relació humana entre el fet més desitjat, l'amor, i el fet més odiat, la mort. En efecte, aquesta relació misteriosa entre l'amor i la mort se sol donar segons tres grans capítols: d'una banda, la mort és el radical antagonista de l'amor; d'altra banda, en la mort moltes vegades és present l'amor; i de l'altra, proclamem que l'amor venç la mort.

En primer lloc, constatem que la mort és l'enemic declarat de l'amor.

N'hi ha prou amb recordar les imatges de la guerra i tantes llàgrimes, tantes tragèdies i sofriments, provocats per la mort d'éssers estimats. Sembla que l'amor estigui constantment amenaçat per la mort en qualsevol de les seves manifestacions, des de les formes lleus de pèrdua de vida, com són les malalties i les crisis humanes en general, fins a la desaparició física d'éssers estimats. L'amor és vida i crida a viure. Com va dir el filòsof Gabriel Marcel: «estimar és desitjar que l'altre no mori mai».



L'amor autèntic no coneix o no accepta el límit o la provisionalitat, sinó que està obert a l'eternitat, fins i tot sense ser-ne conscient. Les paraules dels enamorats i les seves expressions més freqüents, que omplen la nostra literatura i les nostres cançons, són absolutes. Per a les persones realistes i serenes, aquestes paraules d'enamorats són «exageracions» suscitées per l'emoció i no per la raó. Però sens dubte l'amor no pot ser mera raó: hi ha el que anomenem «raons del cor», que desper-

ten el dolor propi davant el sofriment de la persona estimada.

Però la mort es fa enemic insuportable quan l'amor s'entén o es viu com a possessió de l'altre; quan la persona que es diu estimar únicament significa alguna cosa que es reté per a tenir establiment, autoestima, poder, etc. Certament, l'amor produeix en la persona estimada aquests i molts altres beneficis, però això no justifica que la persona estimada es converteixi en alguna cosa de «la meua propietat». N'hi ha prou amb evocar les notícies quotidianes de víctimes de la violència de gènere: sospitem que en la majoria de casos es tracta de conseqüències d'aquest amor possessiu, que no suporta el més mínim signe de pèrdua de control...

Si volguéssim retenir una imatge molt expressiva del dolor que produeix la mort a l'amor, recordem la imatge de l'aiguafort de Goya, que a la fi del segle XVIII aconseguí expressar, potser burlescament, el sofriment de l'estimada per la mort de l'estimat, que al seu torn ha mort per amor.

Desesperació, resignació? Potser no ens hem de quedar aquí.

† **Agustí Cortés Soriano**  
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.



## APUNTS PER A L'ANÀLISI

# Longevitat indefinida: somni o malson? (I)

Un dels cavalls de batalla del transhumanisme és la prolongació indefinida de la longevitat. Els ideòlegs del transhumanisme radical confien en extirpar la mort i convertir-la en un objecte del passat; mentre que els ideòlegs moderats es limiten a afirmar que, en un futur immediat, podrem dilatar qualitativament la longevitat i millorar la qualitat de vida de les persones. En definitiva, que podrem viure més anys, però sense moure'ns dels quaranta.

No hi ha dubte que hi ha una íntima relació entre el desenvolupament científic i tecnològic d'una societat i l'augment de longevitat dels ciutadans que la con-

formen. En els països més desenvolupats del planeta, la vida és més llarga, però, també, té més qualitat. Només cal fer una llambregada a les dades demogràfiques dels països rics i dels països pobres per adonar-se d'aquest fet diferencial.

La pretensió de vèncer la mort mitjançant l'enginy humà es coneix amb el nom de la síndrome Frankenstein. El doctor Frankenstein en l'obra homònima de Mary Shelley (1797-1851) que duu com a subtítol *El mite del Prometeu modern*, dona vida a un ésser monstruós fet de trossos de cadàvers. El monstre sobreviu a l'intent i vaga erràticament pels camps

i pels boscos tot cercant una dona tan lletja com ell per poder compartir la seva vida. La voluntat de vèncer la mort mitjançant l'aplicació de la tecnologia és omnipresent en el transhumanisme.

El fet de voler viure més temps i amb més qualitat d'existència és un bé legítimament buscat pel ciutadà. El fet de què solament alguns puguin accedir a la immortalitat en aquest món no és, segons els transhumanistes, un argument suficient, per cancel·lar la qüestió. Esgrimeixen que la majoria d'avenços i d'innovacions que han tingut lloc en el passat també han començat per una petita minoria i, posteriorment, s'han anat es-

tenent al conjunt de la població. En aquest cas, però, ja no ens referim a un artefacte tecnològic, sinó a una qualitat ontològica.

La desigualtat en l'esperança de vida, però, ja és un fet evident en l'actualitat si comparem països del nord amb països en vies de desenvolupament. Els ciutadans dels països que gaudeixen d'una longevitat més llarga que la dels països més pobres no consideren que hagin de renunciar a la seva fins que els ciutadans d'aquests altres països assoleixin una situació d'equitat.

**Francesc Torralba**  
Doctor en Teologia

## ECO DE LA PALABRA

AMOR Y MUERTE (I):

## La muerte enemiga del amor

Es una bendición que la liturgia nos recuerde cada año la muerte propia y ajena. Gracias a este recuerdo los creyentes no vivimos en la ignorancia, el engaño y el sin sentido: nuestra fe cuenta con la realidad, tal como se da, y la muerte es el hecho más cierto e incuestionable de nuestra existencia. Ya la vida nos acerca constantemente a la realidad de la muerte. Cada uno sabrá cómo la vive. Los cristianos llegamos a celebrarla.

Una celebración que tiene sentido solo si hemos conseguido vivir la relación misteriosa que existe entre la muerte y el amor. Es realmente curiosa la relación humana entre el hecho más deseado, el amor, y el hecho más odiado, la muerte. En efecto, esta relación misteriosa entre el amor y la muerte se suele dar según tres grandes capítulos: por un lado, la muerte es el radical antagonista del amor; por otro, en la muerte muchas veces está presente el amor; por otro, proclamamos que el amor vence a la muerte.

En primer lugar, constatamos que la muerte es el enemigo declarado del amor.

Basta con recordar las imágenes de la guerra y tantas lágrimas, tantas tragedias y sufrimientos, provocados por la muerte de seres queridos. Parece que el amor esté constantemente amenazado por la muerte en cualquiera de sus manifestaciones, desde las formas leves de pérdida de vida, como son las enfermedades y las crisis humanas en general, hasta la desaparición física de seres amados. El amor es vida y llama a vivir. Como dijo el filósofo Gabriel Marcel: «amar es desear que el otro no muera nunca».

El amor auténtico no conoce o no acepta el límite o la provisionalidad, sino que está abierto a la eternidad, aun sin ser consciente de ello. Las palabras de los enamorados y sus expresiones más frecuentes, que llenan nuestra literatura y nuestras canciones, son absolutas. Para las personas realistas y serenas, estas palabras de enamorados son «exageraciones» suscitadas por la emoción y no por la razón. Pero sin duda el amor no puede ser mera razón: hay lo que llamamos «razones del corazón», que despiertan el dolor propio ante el sufrimiento de la persona amada.

Pero la muerte se hace enemigo insoportable cuando el amor se entiende o se vive como posesión del otro; cuando la persona que se dice amar únicamente significa algo que se retiene para tener estabilidad, autoestima, poder, etc. Ciertamente, el amor produce en la persona amada estos y otros muchos beneficios, pero ello no justifica que la persona amada se convierta el algo de «mi propiedad». Basta con evocar las noticias cotidianas de víctimas de la violencia de género: sospechamos que en la mayoría de casos se trata de consecuencias de este amor posesivo, que no soporta el más mínimo signo de pérdida de control...

Si quisiéramos retener una imagen muy expresiva del dolor que produce la muerte al amor recordemos el aguafuerte de Goya, titulado así *El amor y la muerte*, que a finales del siglo XVIII logra expresar, quizá burlonamente, el sufrimiento de la amada por la muerte del amado, que a su vez ha muerto por amor.

¿Desesperación, resignación? Quizá no nos hemos de quedar aquí.

† Agustí Cortés Soriano  
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

## Dedicació de l'altar major de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú



El diumenge 22 d'octubre passat, a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú (Garraf), es va celebrar l'acte de la dedicació de l'altar major.

A principis d'estiu, l'església de Sant Antoni Abat de la capital del Garraf, obria de nou les seves portes després d'unes reformes importants a l'enorme presbiteri que tenia. Aquesta reforma ha permès obrir el temple a les dues vilanoves: la part antiga i la part nova, baixar el presbiteri proporcionant un nou espai

per fer les celebracions per a 140 persones per tal de fer la litúrgia més propera i propiciant la col·locació d'un nou altar fet a partir d'una pedra procedent de la muntanya santa de Montserrat.

La celebració, amb l'església plena, la va presidir el bisbe Agustí Cortés, acompanyat dels preveres de diferents parròquies del nostre bisbat, vinculats a Sant Antoni Abat, també dels monjos de Montserrat i les monges de Sant Benet. També hi va assistir l'alcalde i altres autoritats de la ciutat.

La presència dels monjos i de les benedictines mostrava l'estima de sempre entre la ciutat i els monestirs de la muntanya de Montserrat i, de forma particular, la procedència de la relíquia que descansa al peu de l'altar, el monjo benedictí P. Josep M. Fontserè i Masdèu, màrtir el 1936.

En els ritus de la dedicació de l'altar destacaven els signes de la col·locació de la relíquia, la unció, l'ensensació, el recobriment i la il·luminació.

Tota la litúrgia va ser bellament acompanyada dels salms litúrgics interpretats pel Grup Instrumental de Santa Maria de la Geltrú i un cor format per l'ocasió.

La celebració va acabar compartint la tradicional coca de Montserrat.

## Un espai sagrat lloa Déu amb la bellesa del cant, la música i la llum

El divendres 20 d'octubre passat, al temple parroquial de Sant Pere de Ribes (Garraf), la comunitat parroquial i tota la feligresia van gaudir d'un concert magnífic de l'Escolania de Montserrat.

Gràcies al patrocini de la Fundació Pinnae, va tenir lloc aquesta actuació benèfica a favor de la millora de l'enllumenat de l'interior del temple. El mateix dia es va poder inaugurar l'enllumenat.

Més d'una vintena de voluntaris van fer possible que tot sortís ben lluit.



## EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

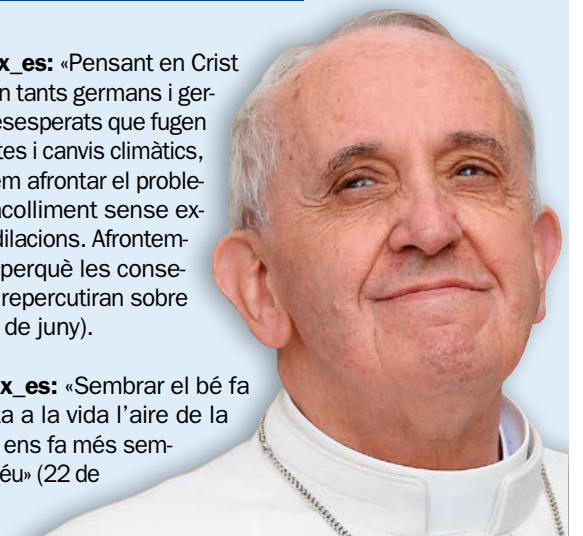


**@Pontifex\_es:** «Déu no és distant, és Pare, et coneix i t'estima; vol prendre't de la mà, també quan vas per senderes empinades i difícils, també quan caus. Sovint en els moments en els quals ets més feble pots sentir més fort la seva presència. Està amb tu, és el teu Pare!» (18 de juny).

**@Pontifex\_es:** «La violència sexual utilitzada com a arma de guerra és, desgraciadament, una realitat estesa. Cal denunciar aquest crim vergonyós i no cansar-se mai de dir no a la guerra, no a la violència» (19 de juny).

**@Pontifex\_es:** «Pensant en Crist present en tants germans i germanes desesperats que fugen de conflictes i canvis climàtics, necessitem afrontar el problema de l'acolliment sense excuses ni dilacions. Afrontem-ho junts, perquè les conseqüències repercutiran sobre tots» (20 de juny).

**@Pontifex\_es:** «Sembrar el bé fa bé: aporta a la vida l'aire de la gratuïtat i ens fa més semblants a Déu» (22 de juny).



# Justificació i motivació de l'objectiu pastoral 2023-2024



## «Som cridats, cridats a ser poble»

**A**mb l'objectiu 2023-2024 es sintetitzen els dos grans temes que ocupen la nostra atenció: sentir-nos cridats per Déu i viure a fons la sinodalitat.

El bisbe Agustí ha explicat que veu oportú aquest objectiu perquè considera que és la millor manera d'afrontar el moment de crisi que patim socialment i eclesialment. Situats, com a persona i com a Església, en diàleg vital amb Déu, volem viure el moment amb ulls de l'Esperit.

## El nostre bisbe de Sant Feliu de Llobregat fa les consideracions següents

En lloc de preguntar-nos, com s'acostuma fer, «Què hem de fer?», la pregunta adient és vocacional: «Què vols, Senyor, de nosaltres?». Com és possible aquesta pregunta? És una pregunta profundament religiosa cristiana, en el sentit de néixer de l'encontre amb Jesucrist, continuat al llarg de les vicissituds de la història, segons «el drama» de la Història de la Salvació, desenvolupat entre els abismes de la misèria i la misericòrdia, sempre amb un plantejament «contracultural», en el sentit que la cultura actual té com a fonament el subjecte autònom,

immanent, creador del seu destí i de la seva història.

És un plantejament «correctiu» d'un estil pastoral que reproduïx aquesta manera d'entendre l'existència, traduint els continguts de l'Evangeli: fe és optar per la utopia de Jesús (el Regne) en tant que «em convenç» entre altres possibles... Una utopia que cal anar construint amb el compromís, entre tots (el Poble de Déu)...

Suposa, per tant, haver superat la cultura anomenada «del home sense vocació», l'home solitari, absolutament autònom, en la construcció de la seva història. I, alhora, haver descobert i assumit el «designi» salvador de Déu, que té la seva plena realització en el Misteri Pasqual.

En la pràctica, aquest llenguatge vocacional, ens allibera d'expressions massa absolutes i moralitzants, ens endinsa en la virtut del caminant, que sempre es veu en procés, sota el dinamisme d'anar donant resposta. Fa possible la vivència de la dimensió eclesial, superant el perill de «cosificacions» (de l'altre, de l'Escriptura, dels sagraments, de la Llei moral), així com la vida moral entesa sempre com a resposta a la gràcia.

Finalment ens planteja el gran repte del constant discerniment en l'Esperit.

# Jornada organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut

**L**a Trobada de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut es va realitzar el dissabte 21 d'octubre passat, a la Casa de l'Església. Aquest any els temes van servir per tenir més recursos davant la persona malalta que vol morir i per conèixer les influències de les creences religioses i espirituals en la salut.

«Viuen més les persones que tenen fe?». Aquest va ser el títol de la primera conferència que va fer el professor David Lorenzo Izquierdo. Professor de l'Institut Borja de Bioètica (Universitat Ramon Llull). Lorenzo va destacar el valor de l'espiritualitat i, especialment, de la pràctica espiritual o religiosa en tenir una millor salut i viure més anys. Això no són simples intuïcions sinó també les dades dels estudis científics. Si bé no es pot parlar de relacions causa-efecte, els estudis mostren clares correlacions entre la pràctica religiosa i menys malaltia i

més esperança de vida. A més a més, cal tenir més consciència que l'atenció a les necessitats espirituals formen part d'una correcta atenció integral a la persona malalta.

Maria Guerrero Torrelles, doctora en infermeria i coordinadora assistencial de CUIDES (Clínica Universitària de Suport en Malalties Avançades i Cures Pal·liatives) de la Universitat Internacional de Catalunya, va fer una exposició sobre «Què fer quan el malalt vol morir?». Un tema important i difícil que cal afrontar amb serenitat i atenció, sense fugir. Guerrero va insistir en la necessitat d'estar atent quan el pacient parla de la mort i més si la desitja, dedicant temps a escoltar el malalt i detectar les causes que poden preocupar-li.

La jornada es va desenvolupar amb una presència activa dels participants i una gran satisfacció pel nivell i la claredat de les explicacions.



## AGENDA

### Introducció a la Doctrina Social de l'Església (DSE) per als treballadors de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat:

- Personal contractat de Càritas: 6 i 13 de novembre de 2023.
- Voluntaris i voluntàries:
  - Sant Feliu de Llobregat, 6 de novembre de 2023.
  - Sant Sadurn d'Anoia, 13 de novembre de 2023.
  - Sitges, 20 de novembre de 2023.

Mn. Ramon Maria Bosch Vendrell, rector de les Parròquies de Santa Eulàlia d'Esparreguera, Sant Pere de Monistrol de Montserrat i Santa Maria de Vilalba, impartirà les sessions.

## LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**6. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, prevs., i companys, mrs. Sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); sant Leonard, anacoreta; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemesí (València).

**7. ■ Dimarts** [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Lleida: □ Beat Francesc Palau i Quer (Aitona, Segrià, 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fund. Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861). Sant Ernest, mr.; sant Florenci, bisbe d'Estrasburg (s. VII); santa Car-

na, vg. i mr.; sant Severí, mr.; sant Jacint M. Castañeda, prev. dominicà i mr. a Indoxina, nat a Xàtiva.

**8. ■ Dimecres** [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Santa Isabel de la Trinitat, vg. carmelitana; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per «màrtirs coronats»; sant Deodat I, papa (615-618).

**9. □ Dijous** [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-13.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

**10. □ Divendres** [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461), i doctor de l'Es-

glésia; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teotopista, vg.

**11. □ Dissabte** [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac màrtir (Alexandria, s. III).

**12. ■ Diumenge vinent**, XXXII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 6,13-17 / Sl 62 / 1Te 4,13-18 / Mt 25,1-13]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cògolla, ermità a la Rioja.

# Diumenge XXXI de durant l'any (A)

## COMENTARI

### «De mestres només en teniu un i tots vosaltres sou germans»



De vegades busquem autors, llibres, devocions que ens puguin guiar en la nostra vida cristiana però Jesús ens diu ben clarament al final de l'evangeli d'avui: *Vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un i tots vosaltres sou germans... ni us heu de fer dir «guies» perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist.* Per tant, està clar que nosaltres individualment i com a Església només tenim un mestre i un guia que és Jesús. Cap Concili ni cap Sínode no pot canviar aquest mestratge. Però a nosaltres avui ens parla el nostre Mestre a través dels bisbes i sacerdots (sobretot). Per això també podem aplicar-los-hi les paraules que hem llegit abans: *Compliu i observeu tot el que us manen però no feu com ells, perquè diuen i no fan.* Una gran acusació contra tots els qui prediquen/m: cal dir però sobretot fer. Si el missatge que ens donen és el de Jesús l'hem de seguir; no hi valen excuses dient: ells prediquen el que no practiquen, perquè no seguim uns predicadors qualssevol sinó el mateix Crist. Per això hem de seguir les seves paraules però no els seus fets. La mateixa crítica als sacerdots la trobem a la primera lectura: *Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví.* Són unes paraules que ens han de fer pensar i meditar molt. S'aparten de Crist moltes persones per la forma de viure de tots aquells que, d'alguna manera som predicadors del Crist? Sant Pau actuava d'una altra manera: *Entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills... us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us va fer estimar. Per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la Bona Nova de Déu.* Les seves no eren paraula d'homes sinó paraula de Déu que treballa eficaçment en vosaltres. Tots tenim la responsabilitat de predicar la Paraula de Déu i que la nostra vida hi estigui en consonància però sabent que Crist és el nostre únic Mestre i guia.

Mn. Jaume Pedrós

#### ► Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 1,14b-2,2b.8-10)

Jo soc el rei dels reis, diu el Senyor de l'univers, i tots els pobles reverencien el meu nom. I ara, sacerdots, us adverteixo que si no feu cas de mi, si no esteu atents a honorar el meu nom, us trauré el poder de beneir. Vosaltres heu abandonat el camí dret i, en veure com jutjàveu, molts s'han allunyat. Heu violat l'aliança que jo havia fet amb Leví, diu el Senyor de l'univers. Per això, jo faré que tot el poble perdi l'estima i el respecte que us tenia, tal com vosaltres ho heu fet amb mi, per no haver seguit els meus camins i haver jutjat amb parcialitat.

No tenim tots un mateix pare? No ens ha creat el mateix Déu? Per què som deslleials els uns amb els altres i violem així l'aliança dels nostres pares?

#### ► Salm responsorial (130)

R. *Guardeu-me en pau als vostres braços, Senyor.*

#### ► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 2,7b-9.13)

Germans, entre vosaltres ens férem amables com les mares quan acaronen els seus fills. Així, amb el desig de guanyar-vos, no solament us volíem fer participar de la bona nova de Déu, sinó que us hauríem donat fins i tot les nostres pròpies vides, de tant que us va fer estimar. Ja recordeu, germans, com era el nostre esforç i el nostre cansament: per no ser una càrrega a ningú, treballàvem nit i dia, mentre us anunciàvem la bona nova de Déu. I ara no deixem mai de donar gràcies a Déu, recordant que, quan rebéreu de nosaltres la paraula de Déu, l'acollireu com allò que és de veritat: no paraula d'homes, sinó paraula de Déu, que treballa eficaçment en vosaltres, els qui heu cregut.

#### ► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 23,1-12)

En aquell temps, Jesús digué a la gent i als deixebles: «Els mestres de la Llei i els fariseus us parlen des de la càtedra de Moisès: compliu i observeu tot el que us manen, però no feu com ells, perquè diuen i no fan. Preparen farcells pesadíssims i els carreguen a les espatlles dels altres, però ells no volen ni moure'ls amb el dit. En tot obren per fer-se veure de la gent. Per això es fan ben grosses les filacteries, i les borles, ben llargues; els agrada d'ocupar els primers llocs a taula i els primers seients a les sinagogues, i que la gent els saludi a les places i els doni el nom de rabí, o sigui "mestre". Però vosaltres no us heu de fer dir mestres, perquè, de mestre, només en teniu un, i tots vosaltres sou germans; ni heu de donar a ningú el nom de pare aquí a la terra, perquè, de pare, només en teniu un, que és el del cel; ni us heu de fer dir guies, perquè, de guia, només en teniu un, que és el Crist. El més important de vosaltres ha de ser servidor vostre. Tothom qui s'enaltirà serà humiliat, però tothom qui s'humiliarà serà enaltit.»

#### ► Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 1,14b-2,2b.8-10)

Yo soy un gran rey, dice el Señor del universo, y todas las naciones temen mi nombre. Esto es lo que os mando, sacerdotes: Si no escucháis y no ponéis todo vuestro corazón en glorificar mi nombre, dice el Señor del universo, os enviaré la maldición. Os habéis separado del camino recto y habéis hecho que muchos tropiecen en la ley, invalidando la alianza de Leví, dice el Señor del universo. Pues yo también os voy a hacer despreciables y viles para todo el pueblo, ya que vuestra boca no ha guardado el camino recto y habéis sido parciales en la aplicación de la ley. ¿No tenemos todo un mismo padre? ¿No nos creó el mismo Dios? ¿Por qué entonces nos traicionamos unos a otros profanando la alianza de nuestros padres?

#### ► Salmo responsorial (130)

R. *Guarda mi alma en paz, junto a ti, Señor.*

#### ► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 2,7b-9.13)

Hermanos: Nos portamos con delicadeza entre vosotros, como una madre que cuida con cariño de sus hijos. Os queríamos tanto que deseábamos entregarnos no solo el Evangelio de Dios, sino hasta nuestras propias personas, porque os habíais ganado nuestro amor. Recordad, hermanos, nuestros esfuerzos y fatigas; trabajando día y noche para no ser gravosos a nadie, proclamamos entre vosotros el Evangelio de Dios. Por tanto, también nosotros damos gracias a Dios sin cesar, porque, al recibir la palabra de Dios que os predicamos, la acogisteis no como palabra humana, sino, cual es en verdad, como palabra de Dios que permanece operante en vosotros los creyentes.

#### ► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 23,1-12)

En aquel tiempo, habló Jesús a la gente y a sus discípulos, diciendo: «En la cátedra de Moisés se han sentado los escribas y los fariseos: haced y cumplid todo lo que os digan; pero no hagáis lo que ellos hacen, porque ellos dicen, pero no hacen. Lían fardos pesados y se los cargan a la gente en los hombros, pero ellos no están dispuestos a mover un dedo para empujar. Todo lo que hacen es para que los vea la gente: alargan las filacterias y agrandan las orlas del manto; les gustan los primeros puestos en los banquetes y los asientos de honor en las sinagogas; que les hagan reverencias en las plazas y que la gente los llame "rabí". Vosotros, en cambio, no os dejéis llamar "rabí", porque uno solo es vuestro maestro y todos vosotros sois hermanos. Y no llaméis padre vuestro a nadie en la tierra, porque uno solo es vuestro Padre, el del cielo. No os dejéis llamar maestros, porque uno solo es vuestro maestro, el Mesías. El primero entre vosotros será vuestro servidor. El que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»